

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8498

гр. София, 31.10.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав, в закрито заседание на 31.10.2022 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **7645** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на жалба, подадена от В. С. В. срещу отказ на министъра на вътрешните работи да прогласи за нищожна заповед за уволнение от 11.5.1992 г.

Ищецът твърди, че е назначен като служител на МВР от началото на м. септември 1970 г. Служил е на различни длъжности там 20 г. и 6 м. На 11.5.1992 г. Висшият съдебен съвет, по предложение на тогавашния министър на вътрешните работи и на и.д. директора на Националната следствена служба към МВР, са взели решение за освобождаването му от заеманат към този момент магистратска длъжност– следовател в Националната следствена служба /НСлС/. В нарушение на закона директорът на НСлС, е издала заповед № 3425/25.5.1992 г., с която го е уволнила от органите на МВР, без мотиви. Заповедта е издадена и от некомпетентен орган, тъй като е издадена на основание чл. 66, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Т.е., счита, че е негоден да изпълнява съответната служба, без да има право да уволнява и назначава служителите на МВР, в противоречие с цитираната норма, предвиждаща, че който назначава, той и уволнява. На това основание следва да бъде прогласена нищожността на заповедта за уволнение. Твърди, че В. не е имал право да го отстрани от органите на МВР. Такова право е имал само министърът на вътрешните работи и то след като му е предложил друга подходяща длъжност, съответна на квалификацията му. Ето защо е поискал от министъра на вътрешните работи издаване на заповед, с която да прогласи за нищожна заповед № 3425/25.5.1992 г. на директора на НСлС.

Към исковата молба са приложени оспорената заповед, издадена от директора на НСлС, видно от която по т. 2, майор В. С. В., главен следовател в Следствен отдел, С.-град, е уволнен като служител на Националната следствена служба по причини, които го правят негоден да изпълнява служебните си задължения в следствения апарат, считано от 11.5.1992 г.

Представено е и удостоверение от 29.2.2004 г., видно от което, считано от 1.2.1990 г.,

ищецът е заемал длъжността главен следовател, с възложени функции по ръководство на Р. при отдел „Следствен“, С.-град; освободен е от длъжност, считано от 11.5.1992 г. От министерството на вътрешните работи бе изисквана преписката по подадените от г-н В. молби, отказите по които твърди, че оспорва.

По молба вх. № 489700-1621/18.2.2022 г. В нея се сочи, че му се отказва да се издаде удостоверение, че е пенсионер от МВР. В нея се излагат твърдения, сходни с тези по жалбата, по която е образувано това дело. Въз основа на молбата е издадена докладна записка, в която се излага становище, че към момента на прекратяване на правоотношението с В. е действал чл. 12, ал. 1, т. 5 от Закона за Висшия съдебен съвет, съгласно който правомощията по освобождаването от служба е делегирано на директора на Националната следствена служба, а съгласно § 9 ДР на ЗМВР от 1991 г. разпоредбите относно личния състав на МВР се прилагат и за служителите в следствения апарат. Съгласно чл. 67, ал. 2 от действалия тогава ЗМВР издадената от министъра заповед е подлежала на обжалване в 14-дневен срок. Дадено е становище, че не следва да се прогласява за нищожна заповедта за уволнение.

Подадени са идентични молби от 30.2.2022 г. и от 23.8.2021 г. от жалбоподателя. По тях са изготвени докладни със същите мотиви като цитираната докладна – така докладна от 17.9.2021 г. и докладна от 25.2.2022 г.

Представена е и жалба от 30.5.2022 г., като видно от приложеното към нея извлечение от Протокол № 18 от заседанието на В. от 11.5.1992 г., на основание чл. 129, ал. 1 Конституцията на Република България, следовател майор В. Ст. В. на основание § 5 о ПЗР на Конституцията, считано от 11.5.1992 г., е освободен от заеманата до този момент длъжност – гл.следовател в „Следствен отдел“, С.-град.

Съдът, като взе предвид твърденията на жалбоподателя, изложени в жалбата, намира, че е недопустима.

Не е спорно, че до 11.5.1992 г. жалбоподателят е заемал длъжността „главен следовател“ в „Следствен отдел“, С.-град, която е в структурата на Националната следствена служба.

Към тази дата е бил в сила Законът за висшия съдебен съвет от 1991 г. обнар. ДВ бр. 74/10 септември 1991 г., изм. ДВ бр. 106 от 20 декември 1991 г. и отм. ДВ бр. 59 от 22 юли 1994 г. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 5 от посочения закон /изм. ДВ бр. 106 от 1991 г./ предложенията за освобождаване от длъжност на следователите се правят от директора на Националната следствена служба, а съгласно чл. 10, т. 5 от същия закон Висшия съдебен съвет е този, който освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите. Съгласно чл. 12, ал. 3 от цитирания закон, в изпълнение на решението на Висшия съдебен съвет, директорът на Националната следствена служба издава заповед. Съгласно §3, ал. 3 от ПЗР на този закон В. се произнася по предложението за прекратяване на правоотношението поради липса на професионални качества /на каквото основание е прекратено правоотношението с жалбоподателя/, като може да освободи от длъжност. Съгласно ал. 4 В. може да преразгледа решението си в 1-м. срок по молба на заинтересованото лице.

С оглед на изложеното следва да се направи извод, че не министърът на вътрешните работи, а Висшият съдебен съвет е бил компетентен да разгледа и се произнесе по предложението на директора на Националната следствена служба за освобождаване от длъжност, което и е сторено, видно от представените и обсъдени актове. Действително, към датата на уволнението, е бил в сила и Указ 1138 за създаване на единен следствен апарат при Министерството на вътрешните работи, отм. ДВ бр.

59/1994 г., като съгласно чл. 1 единният следствен апарат е към МВР. Същевременно обаче следва да се зачете силата на по-новия нормативен акт – Законът за В., цитиран по-горе, регламентиращ процедурата и компетентността на органите при освобождаване от длъжност на следователите.

На следващо място, искането на жалбоподателя до министъра на вътрешните работи за прогласяване нищожността на процесната заповед за уволнение не се основава на правоотношение, чието регулиране се извършва с издаването на индивидуален административен акт, именно от посочения ответник. Ето защо отказът на сочения от него ответник – министъра на вътрешните работи, да прогласи нищожността на оспорената заповед, не може да се квалифицира като отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Предвид наличието на отрицателната процесуална предпоставка за допустимост на производството по чл. 159, т. 1 АПК - липса на годен за обжалване административен акт, жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено.

Водим от горното и на основание чл. 159, т.1 и т.4 АПК, Административен съд София-град, 64 с-в,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на С. В. срещу отказ на министъра на вътрешните работи да прогласи за нищожна заповед за уволнение заповед № 3425/25.5.1992 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело 7645/2022 г. по описа на АССГ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: